RUGACIUNE A CELUI CAZUT IN PACAT

Ieromonah Savatie Baştovoi

Hristoase, Bunule, care atâtea ai făcut cu mine, pe care nu aşteptam sa le vad; Care, necăutând la păcatele mele, de multe ori ai mângâiat inima mea cu căldura Duhului Tău celui Sfânt si ai dat mintii mele sa simtă venirea Ta si tot trupul meu de multe ori s-a aprins de bucuria venirii Tale; adu-Ti aminte de mine, Bunule, si vino iară, adu-Ti aminte câtă bucurie mi-ai făcut cu venirea Ta, ca eu din alta parte nu am sa aştept nici bucurie, nici mângâiere, nici înţelegere, decât numai de la Tine; vino la mine, deşi sunt atât de murdar, atât de rănit, atât de nepotrivit pentru un oaspete ca Tine.

Cel ce ştiai înainte de a face lumea ca voi cădea in acest păcat, si totuşi m-ai făcut; Care, ştiind de căderea si de rătăcirea mea, totuşi m-ai cercetat in trecut si mi-ai dat sa te simt si sa mă bucur cu nebunie sfântă de unirea cu Tine, pârându-mi-se atunci ca niciodată nu mă voi despărţi de dragostea Ta; oare Tu, după ce ai făcut atâtea mile cu mine, n-ai putea sa vii iarăşi, Bunule, sa mă mângâi si sa-mi redai nădejdea ?

Iată, eu stau înaintea Ta: precum ştii fa cu mine. De vrei sa mă ai in lumina, fii binecuvântat; de vrei sa mă ai in întuneric, iarăşi fii binecuvântat, ca eu atâta am meritat si nici măcar atâta. Iţi mulţumesc însă ca in aceasta viată trecătoare mi-ai dat sa Te cunosc, pe cat mi-a fost cu putinţa mie, orbului. Iţi mulţumesc pentru aceasta zi pe care mi-ai dat-o si pentru toate zilele pe care eu nu le-am preţuit. Iţi mulţumesc pentru orice om pe care l-ai trimis in viaţa mea, pentru orice cuvânt bun, Iţi mulţumesc Doamne, chiar si pentru acest păcat in care am căzut, ca el s-a făcut pricina a tânguirii mele. Pentru toate Iţi mulţumesc, Bunule, deşi nu am cu ce sa-Ti mulţumesc. Numai pe Tine Te am si pe Tine acum Te-am pierdut, pentru păcatele mele. Sunt sărac si sărman, lepădat ca un câine mort la marginea drumului.

Nu mai pot nici sa suspin, nici sa cer si mă gândesc cu ruşine la faptul ca Tu iarăşi vei veni, si ştiu ca vei veni; aceasta mă umple de o mare ruşine, dar si de dragoste, Bunule. Si mă vei încălzi cu căldura Ta si mă vei ridica si mă vei odihni la pieptul Tău, ca nu-i nimeni mai singur ca mine si ca Tine, Doamne, ca Tu in mine Iţi găseşti odihna si bucurie si alinare a dumnezeieştii Tale tristeţi, pe care eu nu o înţeleg; ca Tu pentru aceasta m-ai zidit, ca sa-Ti fiu Ţie sălaş sfânt

si casa de odihna, unde sa-Ti pleci fericitul Tău cap, pe care nicăieri in alta parte nu ai unde sa-l pleci.

Cu dor mă vei ridica si mă vei îmbrățișa, Bunule, iar eu, ca întotdeauna, nu voi putea sa răspund iubirii Tale. De aceea, nici nu mai îndrăznesc sa deschid gura mea si nici măcar sa gândesc; stau gol de orice gând si de orice dorința si numai inima mea o pun înaintea Ta; aceasta inima, de care eu însămi mă îngrețoșez, Ție Ti-o dau, Doamne. Zidește-o din nou, Bunule, Milostive, Atotputernice, ca știu ca poți si știu ca vrei, ca nimic n-ai voit mai mult decât mântuirea mea, ca pe mine m-ai iubit înainte de a face lumea, si pe mine ai venit sa mă cauți, si pentru mine ai murit, si către mine cauți acum cu dragostea Ta, pe care nu o înțeleg, nu o simt si nu o prețuiesc.

O, Bunule, chiar împotriva voii mele, mântuiește-mă; ca sufletul meu aceasta a voit, deși faptele mele arata altceva. Voia mea, Doamne, este sa nu mă lași sa fac voia mea. Cele bune, pe care le-ai rânduit pentru mine, încă de la începutul veacurilor, grăbește a le împlini acum! Ca Ție Iți mulțumesc si pe Tine Te laud, pe Tine Te mâhnesc si la Tine iarăși mă întorc, la Dumnezeul meu, in afara de care nu mai am pe nimeni, Tatăl, Fiul si Duhul Sfânt. Amin.